

Ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ Σταυροῦ

Κύριε Διευθυντά,

Εἰς τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 18.11.09 ἔγκριτον ἑφημερίδα σας (σελ. 8), ἀνέγνωσα ἐπιστολὴν τοῦ κ. Μιχαήλ. Ε. Μιχαηλίδη μὲ τίτλον «Ὑπὸ δίωξιν ὁ Σταυρός».

Ὁ διακεκριμένος ἐπιστολογράφος σας, ὀρμώμενος ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἄνθρώπου τὸ ὁποῖον, ἐδρεῦον εἰς τὸ Στρασβοῦργον, ἐξέδωσεν ἀπόφασιν, ἀπαγορεύουσαν τὴν παρουσίαν τοῦ Σταυροῦ εἰς τὰς σχολικὰς αἰθούσας, ὡς στρεφόμενον κατὰ τοῦ διακαιώματος τῶν γονέων νὰ ἀνατρέφουν τὰ τέκνα τους συμφώνως πρὸς τὰς πεποιθήσεις των, διερωτᾶται:

α) Ἐὰν οἱ Χριστιανοὶ μαθηταί, οἱ ὁποῖοι προφανῶς ἀποτελοῦν καὶ τὴν πλειοψηφίαν εἰς τὰς Χριστιανικὰς χώρας των, θὰ πρέπει νὰ ζοῦν καὶ νὰ μορφώνωνται χωρὶς θρησκείαν, προκειμένου νὰ «μὴν ἐνοχλοῦνται» ὠρισμένοι ἀλλόθρησκοι μαθηταί, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν ἐλαχίστην μειονοψηφίαν;

β) Ἐὰν αὐτὸ λέγεται «Εὐρωπαϊκὸν Δίκαιον»;

• **Ἡ ἀπάντησις** εἶναι, ὄχι. Αὐτὸ δὲν λέγεται οὔτε εἶναι Εὐρωπαϊκὸν Δίκαιον.

Ἡ ἀπάντησις μας αὐτὴ ἐρείδεται ἐπὶ τοῦ Προοιμίου τῆς Συνθήκης τῆς Λισσαβῶνος, τὴν ὁποίαν οἱ Πληρεξούσιοι τῶν 27 Κρατῶν ὑπέγραψαν καὶ ἐπεκύρωσαν, «ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὴν πολιτιστικὴν, τὴν θρησκευτικὴν καὶ τὴν ἀνθρωπιστικὴν κληρονομίαν τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀναπτύχθησαν οἱ παγκόσμιες ἀξίες τῶν ἀπαράδατων καὶ ἀναφαίρετων δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἐλευθερίας, τῆς δημοκρατίας, τῆς ἰσότητος καὶ τοῦ κράτους δικαίου».

Ἐξ ἄλλου τὸ ἄρθρον 16γ τῆς Συνθήκης τῆς Λισσαβῶνος, δημοσιευθείσης εἰς τὴν Ἐπίσημον Ἐφημερίδα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως 2007/ C306/01/17.12.2007 καὶ εἰς τὸ παρ' ἡμῖν ΦΕΚ 129/2008, ὀρίζει ὅτι

«Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἔνωση σέβεται καὶ δὲν θίγει τὸ καθεστῶς πὺν ἔχουν σύμφωνα μὲ τὸ ἐθνικὸ δίκαιο οἱ Ἐκκλησίαι καὶ οἱ Θρησκευτικὲς Ἐνώσεις ἢ Κοινότητες στὰ Κράτη-Μέλη».

Προφανῶς ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκπορεύεται καὶ τὸ σύνθημα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως: «Ἐνωμένοι εἰς τὴν πολυμορφίαν».

• **Ὑπὸ** τὸ φῶς τῶν ἀνωτέρω, ἡ ἀπόφασις αὐτὴ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου εἶναι ἀντικρυς ἀντίθετος πρὸς τὸ Εὐρωπαϊκὸν Δίκαιον.

Καὶ προσκορῶν, πέραν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαίου, καὶ εἰς τὸ Διεθνὲς Ἐθιμικὸν Δίκαιον, δεδομένου ὅτι ὁ Σταυρὸς ἀπετέλεσε καὶ ἀποτελεῖ ἐπὶ περιῖπου δύο χιλιάδες χρόνια τὸ σημαντικώτερον σύμβολον τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, τὸ ὁποῖον ὑπενθυμίζει τὴν Σταύρωσιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ «τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ» καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, μὲσω τοῦ Πάθους Του καὶ τοῦ Θανάτου Του.

Ἄς μὴ λησμονῶμεν, ὅτι μέχρι τὸ 337, ὅτε ὁ Μέγα Κωνσταντῖνος ἐβαπτίσθη Χριστιανὸς καὶ ἀνεγνωρίσθη ὡς νόμιμος ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία, οἱ Χριστιανοὶ ἐξεδιῶκοντο καὶ ἐβασανίζοντο καὶ ἐθανατώνοντο καταδιωκόμενοι ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτραις τῆς ἐποχῆς ὡς αἰρετικοί, παρὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων τὸ 313.

Ὑπομνησκεται, ἐπ' εὐκαιρία, καὶ ἡ περίφημος νίκη τοῦ Μεγάλου Κωνσταντῖνου κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης Μαξιμιανοῦ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 312, μὲ τὸ φανὲν εἰς τὸν Οὐρανὸν θεϊκὸν σύμβολον τοῦ Σταυροῦ καὶ τὴν ἐπιγραφήν «Ἐν τούτῳ νίκα».

• **Εἶναι** λοιπόν, νοητὸν σήμερον, τὸ ἔτος 2009, ἓνα δισεκατομμύριον Χριστιανῶν νὰ ὑφίστανται καταδίκασις, ὡς εἶναι ἡ ἀποστέρησις τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως των, δηλαδὴ ὄχι μόνον τοῦ Σταυροῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ;

Ὁρθῶς λοιπόν, ἡ Ἰταλικὴ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία ἀντέδρασαν ὀργίλως κατὰ τῆς προειρημένης δικαστικῆς ἀποφάσεως καί, ὀρθῶς, ἐπιβάλλεται νὰ ἀντιδράσωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνας Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἐγκαίρως, πολλῶ μᾶλλον καθ' ὅσον τὸ ἰσχύον Ἑλληνικὸν Σύνταγμα, *expressis verbis*, ὀρίζει ὅτι:

«Ἡ Παιδεία ἀποτελεῖ βασικὴν ἀποστολήν τοῦ Κράτους, ἔχει δὲ ὡς σκοπὸν τὴν ἠθικὴν, πνευματικὴν, ἐπαγγελματικὴν καὶ φυσικὴν ἀγωγήν τῶν Ἑλλήνων, τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τὴν διάπλασιν αὐτῶν ὡς ἐλευθέρων καὶ ὑπευθύνων πολιτῶν»

(βλ. ἄρθρον 16, παρ. 2 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος).

Ἐξ ἄλλου, δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ὁ Σταυρὸς δὲν εἶναι μόνον θρησκευτικόν, ἀλλὰ καὶ ἐθνικὸν σύμβολον, ἀπεικονιζόμενον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν.

• **Ἡ Χριστιανικὴ Πίστις**, τῆς ὁποίας κορυφαῖον σύμβολον ἀποτελεῖ ὁ Τίμιος Σταυρὸς, δὲν σημαίνει τίποτε ἄλλον, εἰμὴ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν συνάνθρωπον, τὸ ἔλεος, τὴν συγγνώμην, τὴν ἀνεξικακίαν καὶ τὴν φιλαλληλίαν.

Οὐδεμία ἄλλη Θρησκεία, πέραν τῆς Χριστιανικῆς, ἐκήρυξε ὡς δόγμα τὸ «ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν».

Ἀπὸ τὸ «ἄπειρον», κατὰ τὸν Νεύτωνα καὶ τὸ «ἀπεριόριστον» κατὰ τὸν Ἀϊνστάϊν, διάστημα, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται, τοῦλάχιστον, ἀπὸ χίλια δισεκατομμύρια ἀστέρια, καὶ εἶναι ὁ Θρόνος τοῦ Ἀοράτου Θεοῦ, ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ λέγουσα: «Καὶ πύλαι Ἰαδου οὐ κατασχύσωσι».

Μετὰ τιμῆς,
Δρ. Κωνσταντῖνος Σκαλτσᾶς
Ἀθῆναι 19.11.2009

(*) Ἐφημ. «Ἐστία», Δευτέρα, 30 Νοεμβρίου 2009, σελ. 8, «Γράμματα πρὸς τὴν “Ἐστία”».